

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 47. SZÁM, 2009. NOV. 22.

Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az Úr, hogy népének, Izráelnek a királyává kenjelek. Most azért hallgass az Úr beszédére. Ezt mondja a Seregek Ura: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amalék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. Most azért indulj, verd le Amalékot, és irts ki mindent, amije van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat! Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. Amikor Amalék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében. De a kénieknek ezt üzenté Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amalékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amalékiak közül. Saul pedig vágta Amalékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. Agágot, Amalék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg. Akkor így szólította meg Sámuel az Úr: Megbántam, hogy királlyá tettem Sault, mert elfordult tőlem, és nem teljesítette, amit meghagytam neki. Sámuel haragra gerjedt, és egész éjjel jajgatott az Úr előtt. Reggel korán fölkelt Sámuel, hogy találkozzék Saullal. De ekkor azt jelentették Sámuelnek, hogy Saul Karmelbe érkezett, és ott emlékoszlopot állított magának. Azután megfordult, továbbment, és lement Gilgálba. Amikor Sámuel Saulhoz érkezett, ezt mondta neki Saul: Az Úr áldottja vagy te! Teljesítettem, amit az Úr meghagyott. Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a juhbégetés, amely a fülembé jut, és az a marhabögés, amit hallok? Saul ezt felelte: Az amalékiaktól hozták azokat, mert megkímélte a nép a legszebb juhokat és marhákat, hogy Istenednek, az Úrnak áldozza. De a többit kiirtottuk. Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Hagyd! Majd én megmondom neked, hogy mit mondott nekem ma éjjel az Úr. Saul így felelt: Beszélj! Sámuel ezt mondta: Milyen kicsiny voltál a magad szemében, és mégis Izráel törzseinek a fejévé lettél, Izráel királyává kent téged az Úr! Azután ezzel a megbízással küldött utadra az Úr: Menj, és irtsd ki a vétkes amalékiakat, harcolj ellenük, míg csak nem végzel velük! Miért nem hallgattál az Úr szavára? Miért estél neki a zsákmánynak, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az Úr? Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az Úr szavára, és eljártam abban a megbízásban, amiért elküldött az Úr: elhoztam Agágot, Amalék királyát, az amalékiakat pedig kiirtottam. A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az Úrnak Gilgálban. Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az ég- és a véresáldozat, mint az engedelmisség az Úr szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmisség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az Úr igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!

1 Sám 15: 1-23

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Bizonyos dolgok nélkülözhetetlenek. Nélkülözhetetlen a pénz a vásárláshoz, nélkülözhetetlen a levegő a lélegzéshez, nélkülözhetetlen az étel az élethez. Az Istennel való kapcsolatban pedig ugyanilyen nélkülözhetetlen az engedelmesség, méghozzá olyannyira, hogy igazi engedelmesség nélkül senki sem nevezheti magát Isten gyermekének. A mai történetben megláttuk, mennyire döntő szerepet játszott Saul életében az engedelmségre való képtelenség, ami egészen odáig juttatta őt, hogy elveszítette Istenét és kiválasztottságát. Ezáltal figyelmeztetést kapunk arról, mi történhet, ha az életünkből hiányzik az Isten iránti feltétlen engedelmesség. Mindemellett az Ige úgy enged tekinteni az engedelmségre, mint Isten előtt még az áldozatnál is becsesebb kincsre, mert az engedelmség az istenfűságnak a titka és a legfontosabb eszköz ahhoz, hogy az ember biztonságban és tisztán éljen.

1. Saul engedetlensége

Először tehát közelítsük meg Saul tragédiáját. Az Úr eléggé különös és a mi fülünket talán megbotránkoztató küldetéssel bízta meg Sault: ki kell irtania az amálékítákat, azok gyermekeit, asszonyait, jószágait. A hitetlen emberek gúnyosan éppen az ilyenféle leírásokat használják ürügyként, hogy megindokolják hitelenségüket: Hát ez az engedelmség? Engedelmeskedni a gyilkos parancsnak? Ilyen kegyetlen az Isten?

Magamtól is jobbnak bizonyulok, mint a híres Isten, aki gyilkoltatja a népeket – mondják. Így van ez, amikor az emberek felszínesen gondolkodnak, amikor nem ismerik az összefüggéseket és a sajátos vallástörténeti háttérret. Bármennyire nem kívánatos túlteologizálni az igehirdetést, ebben az esetben mégis elengedhetetlen némi felvilágosítás, ugyanis nagyon komoly jelenséggel állunk szemben.

Tagadhatatlan, hogy az Úr a királyság korszakáig bizony rendelt ilyen háborúkat. Van ezeknek sajátos elnevezésük is: ezek ún. cherem-háborúk, azaz átok-hadjáratok, és soha nem voltak öncélúak, hanem mindig vallási töltésük, üzenetük volt. Azaz: Isten teljes kiirtással sújtotta azokat a népeket és területeket, amelyek mindig is az Ő megátalkodott ellenségei voltak, és amelyek a tisztátalanságuk, bűnösségük, Isten elleni lázadásuk által ítéletet vontak magukra. Tulajdonképpen ilyen háborúban Isten ítéletét kell látni, amelyet az ő népe által végez el. Ezért végeredményben nem mást fedezhetünk fel ebben a képben, mint Isten végső ítéletét az ő emberi ellenségei felett, és a legnagyobb ellenség, a Sátán felett. Az amálékíták teljes kiirtása mutatja, hogy Isten tökéletesen legyőzi mindazokat, akik öröktől fogva ellene láznak. Másrészt pedig azért volt szükség az alapos pusztításra, mert ahogyan Jézus is mondja: a kevés kovász is megkeleszti az egész tésztát: Tehát hogy engedetlenségük és tisztátalanságuk mérge könnyen megfertőzné azokat, akik Isten népéhez tartoznak. Ilyen ítéletre való nép voltak az amálékíták is,

akik híresek voltak az Isten és Izrael iránti gyűlöletükről. Ezért ilyen esetekben nem újszövetségi emberként kell gondolkodnunk, hanem az ószövetségi népek felfogásával kell rendelkezünk ahhoz, hogy megértsük, tartalmában az ilyen jellegű háború szent dolog volt. Saul tehát szent küldetést végzett, szent dologért harcolt, és nem merész dolog kimondani, hogy mintegy messiási küldetésben láthatjuk őt, mert nem kevesebbet kellett tennie, mint Isten uralmát képviselni és Isten népe szabadítójaként megjelenni.

Talán ennyit volt szükséges elmondani erről, hogy jobban értsük a dolgok menetét és Saul sajnálatos magatartását. Mert Saul nagy hibát követett el. Fél-szívvvel végezte a küldetését, nem teljes engedelmességben.

Kedves testvéreim, bármilyen meglepő, a mi egész életünk is tulajdonképpen ilyen cherem-háború. Mi már nem konkrét népekkel harcolunk, hanem ahogyan Pál mondja: „*Mert a mi harcunk nem a test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen.*“ (Ef 6, 12a)

És ahogyan Saulnak teljesen ki kellett irtania a gonoszsgot képviselő népet, nekünk is teljes mértékben fel kell vennünk a harcot a gonoszsg erői ellen. Ez a szent feladat, amelyben csak teljes engedelmesség által tudunk megállni. De Saul engedelmessége zátonyra futott. Miért? Mert megkívánta azt, amire az Isten azt mondta, hogy ki kell irtani. Meg akarta tartani magának azt, amit Isten átok alá helyezett, amire azt mondta, hogy NEM. Nem vagyunk mi is így ezzel? Tíz dologra mondja ki az

Úr, hogy mit NEM szabad tenni, hogy mivel hárítjuk magunkra az átkot, ha azt cselekedjük: ne legyenek más isteneid, ne legyenek faragott bálványaid, ne vedd fel nevét hiába, ne dolgozzál a hetedik napon, ne gyalázd szüleidet, ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj, ne tégy hamis tanúbizonyságot, ne kívánd, ami a felebarátodé. Minderre szól az Ige: Átkozott, aki nem tarja be mindazt, ami megvan írva a Törvény könyvében. De bizony, – képletesen mondva – mennyi marhabögés és juhbégetés hallatszik a mi szívünkéből! A Bibliából tudjuk, hogy mi minden tud kiáltani az Úrhoz: kiált a kiontott vér, kiált a nyomorultak hangja, kiált az emberi bűn. Mindezt lehet, hogy megpróbáljuk elrejteni, mint Saul az elzsákmányolt jószágot, de Isten hallja, látja. Mennyi titkon elrejtett, engedetlenségből származó dolgunk van, és még mi is képesek vagyunk Saullal együtt határozottan kimondani: „*Teljesíttem, amit az Úr meghagyott.*“ Saul kiválasztotta magának azt, ami kívánatos volt a számára. Ugyanígy mi is kiválasztjuk magunknak – és élünk annak, – ami nekünk kedves tiltott gyümölcs, és nem látjuk, miben vagyunk engedetlenek, hanem meg vagyunk elégedve, mert azt tartjuk szemünk előtt, azzal büszkélkedünk, amiben különösebb nehézségek nélkül be tudjuk tartani Isten akaratát. És mit kezdünk azokkal a bűnökkel, amelyeket dédelgetünk? Megmagyarázzuk őket. Jó érveket találunk arra, miért nem tudunk bizonyos területeken engedelmesen megállni. Ilyenkor mindegyre hivatkozunk: időre, lelki állapotra, betegségre, háttérre, szülőkre, pénz-

hiányra. Vagy másokra hárítjuk a bűnt, bagatellizálunk, kicsinyítjük a problémát. Mit használt ürügyként Saul? Ő is nagyon szép indokot talált arra, hogyan magyarázza meg azt a tettet, amikor magának akarta megtartani a szép jószágot: azt mondja: Isten dicsőségére, áldozatra tette félre. A bűnből istentiszteletet akart csinálni, Istennek tetsző dolgot. De Istent nem lehet becsapni. Mert amilyen értelmetlen fogalom a fél bizonyosság, fél igazság, olyan értelmetlen mondani: fél engedelmesség. Engedelmes csak az lehet, aki teljesen engedelmes.

2. Az engedelmesség titka

Miért kell annyira hangoztatnunk az engedelmisséget? Miért nem állhatunk toleránsan a bűneinkhez, ahogyan ezt néhány keresztyén meg is teszi? Miért nem lehet félvállról kezelni a bűneinket, elringatva magunkat abban, hogy az Úr úgyis mindig megbocsát, ezért nem kell olyan nagy tragédiát csinálni az engedelmisségből? Azért, mert az engedelmisség Isten gyermekének az életformája. Azt, hogy valaki Istenhez tartozik, az engedelmisségével mutatja meg. Ne felejtjük el, nem véletlenül mondta büszkén később a zsidó nép, hogy Ábrahám fiai ők. Mert ezzel kifejezték a hitük legfőbb jellemzőjét, amelyet Ábrahám képviselt: az engedelmes hitet, amely vak bizalommal, teljes odaadással követi Istent, akárhová küldi. Isten kiválaszthatott volna magának híresebb, jelentősebb személyeket is, akik tisztük-nél fogva nagyobb dicsőséget szerezhetek volna Neki: pl. egyiptomi fáraókat, asszír királyait és más hatalmakat, de

Ő mégis egy egyszerű embernek jelentette ki magát. Mert ebben az emberben megvolt a készség az engedelmes hitre, a vak bizalommal való követésre, és egyedül ilyen emberekkel kezdhet az Úr valamit.

Az engedelmisség tehát, testvéreim, nem szolgálai lelkület, nem leigázó, korlátolt élet, hanem erő, szabadság és az istenfiúságnak a titka. Erő azért, mert engedelmisség által az erős Isten mindenre kiterjedő oltalmába kerülünk. Szabadság azért, mert nem esünk bele a leigázó szenvedélyekbe, az azokból támadó hazugságok ördögi körébe, és a megszégyenülés bénító hatalmába. És istenfiúság titka azért, mert maga Jézus is az engedelmisség által bizonyult Isten tökéletes Fiának.

3. Jézus engedelmissége mentő engedelmisség

A Filippi-levél nagyon világosan ír erről: *„Ő megalázta magát és engedelmeskedett a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon.“* (Fil 2,8-10)

Saul engedtlenségével mindent elrontott: kivetette magát a szinte messiási küldetéséből, mert Isten küldetésében csak az engedelmesek járhatnak, megfosztotta magát a királyi tisztől, mert Isten más királyt jelölt ki, és megfosztotta magát Isten szeretetétől is, mert olvassuk, hogy ezután az eset után csak gonosz szellemek győörték. De Jézus engedelmes volt, ezzel igazi Messiásnak,

igazi királynak és Isten szeretett fiának bizonyult, aki nemcsak hogy mindezekben a tisztekben meg tudott állni, hanem le tudta győzni azt, akit Isten átok alá helyezett: a kígyót, azaz a Sátánt és annak hatalmát, hogy minket saját halála által megszabadítson az engedetlenségünkért ránk rótt ítélettől.

Valóban nagy erő az engedelmisség! Nagy öröm Istenhez tartozni általa és nagy győzelem is, mert ha engedelmesek vagyunk, Krisztus útját követhetjük, jutalmunk nem marad el, ahogyan ezt Péter levele is mondja: „*Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.*“ (1Pt 5,6) Ezért ahogyan az engedetlenség miatt elveszíthetjük kiváltságos helyzetünket, ugyanígy engedelmesnek bizonyulva várhatjuk a mennyei dicsőséget.

De hogyan lehetünk engedelmesek, ha már tudjuk, hogy a Tízparancsolatot képtelenek vagyunk betartani? A mi engedelmisségünk ott kezdődik, hogy elfogadjuk Jézus legelső parancsát, amelyet munkálkodása elején hirdetett: „*Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.*“ (Mk 1,15b) Higgyünk abban, hogy az Ő keresztje az, amelybe hittel bele kell kapaszkodnunk azért, hogy ha kudarcot vallunk is az engedelmisség terén, mégis befogadjon minket az Atya. Mert nem a mi engedelmisségünk juttat el minket az Atyához, hanem csakis Jézusé. És ez a fordulat meghatározó a mi magatartásunkra nézve is. Mivelhogy láttuk, Jézus mit cselekedett, hogyan szeretett minket, és ebben az irántunk való szeretetben elment a legvégső ha-

tárokig, ez egészen más indítást ad a szívünknek ahhoz, hogy engedelmeskedjünk. Nem azért, mert valahol meg van írva, mit szabad és mit nem, nem azért, mert félünk a büntetéstől, hanem azért mert engedelmisségünk által kifejezzük azt a szeretetet, amely Jézushoz köt bennünket. Így teljesül be az, amit Ő mondott a búcsúbeszédében: „*Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.*“ (Jn 15,10.14)

Testvéreim, nem leigázó engedelmisség a mi életünk, hanem olyan engedelmisség, amelynek Jézus barátsága és szeretete az alapja. Aki így szereti Jézust, így engedelmeskedik neki, afelett nem fog bánkódni az Úr, hogy elhívta, hanem minden bizonnal megtartja őt mindaddig a napig, amikor eljön a felmagasztalás ideje.

Ámen.

*(Elhangzott 2009. november 15-én,
S.A. igehirdetését
a gyülekezet gondnoka olvasta fel.)*

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól (a téli időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliáóra: Az istentiszteletet követően, kb. 17.00-tól (a téli időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (*korus@refnet.cz*)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– Felhívjuk kedves Olvasóink figyelmét, hogy ismét megrendelhető a **Szeretnaptár, Kálvinista Szemle (annak szlovák nyelvű megfelelője, a Kalvínske Hlasy), és a Református Újság**. A rendeléseket **december 5-ig lehet leadni** gyülekezetünk gondnokának. A kiadványok előfizetési összege: Szeretnaptár 4,00 EUR, Kálvinista Szemle 4,20 EUR, Református

Újság 4,50 EUR, amit ha mód van rá, kérjük a feltüntetett pénznemben, szintén a gyülekezet gondnokánál fizetni. Köszönjük.

KÓRUS HÍRADÓ

– **December 5-én** délután a Prágai Magyar Kultúralis Központban egy **adventi - előkarácsonyi ünnepségre** kerül sor, amelyen **kórusunk is énekelni fog**. Erre felkészülendő a csapat november 22-én félnapos kóruspróbát tartott.

TRÜKKÖS KÉRDÉS

– Három egyetemista meglát egy órát a kirakattalban **30** dollárért (fejenként **10** dollár), és megbeszélik, hogy megveszik. Az órás eladja nekik, majd miután a diákok elmentek, rájön, hogy becsapta őket, hiszen az óra valós ára csak **25** dollár. Elküldi hát az inast az **5** dollárral, hogy adja vissza a pénzt a diákoknak. Ebből az inas zsebre rak **2** dollárt, mert ugyebár az **5** nem osztható **3**-mal. Így az egyetemisták visszakaptak **1** dollárt, így **9** fejenként dollárért vették az órát. Tehát **9x3=27**. Az inasnál **2** dollár van, az **27+2=29**. Most mondja meg nekem valaki **hol van 1 dollár?**

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP